

GOGA

Jedrt Maležič

Križci, krožci

*Hvala ti, Sabina, ker si me gor zbidila.
Upam, da vselej ostaneš moja prva Bralka.*

V pismo za svojo hčerko napišem: »Veselim se že tvojega osmega rojstnega dne, kmalu bo na vrsti,« in prvič resno preišlujem, ali bi klečeplazila, izprosila Alino za srečanje z Zarjo, magari nadzorovano.

Odkar je nisem smela videti, je minilo nekaj kilogramov, nekaj štal, nekaj mesecev, predvsem pa se je vse postavilo na glavo. Na situ pa je vendarle ostalo edino res pomembno: da si želim Zariko nazaj.

Pismu dodam 3D čestitko s štirimi mladimi muckami, ki v več slojih kartona kukajo iz košare. »Tudi Bučka, Mučka, Štručka in Fučka se že veselijo praznovanja!«

Doslej se nisem zatekala v tovrstne osladnosti, nekako mi ni podobno, a kot da mi je ukinitev gandže vpihnila nov veter. Potegnem iz elektronskega vejpa brez nikotina, to je še vse, kar mi je ostalo od pozerstva. Pridružila se bom hipsteraju, ki zaničuje starokopitnosti, kot so čiki in alko. In zanimivo je, da me to niti ne moti.

Klečeplazila je napačna misel.

Preprosto vprašala bom, ali bi bilo mogoče urediti stik z Zarjo, mojo milo Zariko, ki me, in to *vem*, pogreša – spet se lahko, po mesecih, ki so se vleкли kot kurja čreva, posvetim misli nanjo in se gladko zavedam, da me ne bo ugonobila.

Ne, niso me v črno zemljo skrili za vekomaj. Resda sem bila kar globoko zakopana, pa vendar ostane tisti vzgib, da bi si še kdaj, že kdaj, pretegnila okončine, če bi le vsa ta prst okoli mene popustila jekleni oprijem. In to se mi dogaja, ven lezem, po zombijevsko. Prelevila sem se v neuničljivo kreaturo in naj bo, naj bo tako, kajti ko se enkrat odkoplješ, se pregrebeš skozi vse te sloje črvin in humusa, je na prostem tako sladko, da ti je vseeno, ali si preobražena v grdavša ali v metulja. Živa si.

Tako se torej odpravim do nabiralnika. Na njem je, moji vraževernosti v prid in spodbudo, nalepka *More love letters please*, in prav to tudi oddam – ljubezensko pismo hčeri. Če bo poklicala, krasno, če pa ne bo, pokličem jaz. Mirna bom, ko se bo to zgodilo, in videti bom cvetoče kot še nikoli, Alina pa bo strta in neprespana. Eh, koga briga, kakšna bo.

Če bo poklicala Zarika sama, jo moram najprej vprašati, ali je dobila moje pisanje, ali redno prejema moje pozdrave in ali ve, da ves čas mislim nanjo. Ker ni izključeno, ne bi dala roke v ogenj, da ji Alina ne prikrieva vseh mojih litanij v veri, da jo varuje pred mojimi ekscesi, jebote, ne bom se jezila, *nikar se ne jezi, saj veš, da ne pomagata – samo ne zaupaj, nikdar več*.

O jebemti, stokrat sem na predkoronskih žurih – kaj je to, žur? – citirala Ivano Trump: »Don't get mad, get everything!«

No, morala bi jo citirati sami sebi, pa sem jo namesto tega rada navajala v banalnih okoliščinah, ko je kdo od mojih vrlih urbanih vasovalcev preživiljal tegobe z bivšimi,

ki se niti pod razno ne bi mogle primerjati z mojimi sedanjimi. Vsled nekakšne hlinjene modrosti sem v vsej tej vnemi, da bi izpadla skulirana, naposled pozabila na lastne nasvete.

Ko se tako opominjam in spuščam Zarjino čestitko v kaselc, za seboj zaslišim nekaj znanega, hrupno razglašenega. Seveda, preselila se je v becirk.

»Eeej, staruha!« reče Vanda.

»Ne bo šlo,« rečem in že stopam stran, zmigujem s kazalcem.

»Nič te ni na sceni.« Stopicljja za mano kot polita džukela, medtem ko pospešujem nazaj proti domu. Brez maske je, jasna stvar. Sprašujem se, kako dolgo bo še lovila moj tempo, ko molče ubiram velikanske korake čez cesto.

Lahko, da sem se na poti abstinence neopazno prelevila v zategnjeno pičozo, ampak nenadoma mi je kristalno jasno, kaj je dobro zame, in tole srečanje dobro zame *ni*.

Tako zelo ni, da ne morem več bežati. Tik po zebri zastanem sredi skokovitega koraka, na robu pločnika se zasučem nazaj. »Kaj bi spet rada, a? Kaj?«

Pod masko se ne vidi, da so moja usta skremžena v zmrdasto šobo, kakor da mi smrdi. Zame je Vanda lezboscenski organski odpadek, nič drugega. Za presortirat in zavreč.

»Stara. A je kej narobe?« tipaje vpraša, medtem ko se še ni zares odstranila s cestišča.

Zdaj mi prekipi. V tistem trenutku, ki bi komot šibnil mimo, se odločim, da je tokrat, pa čeprav zdaj vem, da to ni vedno in ni povsod, zares pravi čas, da *vse vržem ven*,

vse to, kar me tišči in pesti, ji lahko mirne duše zabrišem v licemerski ksiht, pa ne bo nič narobe, jaz pa bom končno izpraznjena, končno čista.

»Ah, kjee, kaj bi bilo narobe?!« Moj glas je tako sardoničen, da je povsem očitno, da me tišči in pesti prav nemalo tega.

»Veš kaj, Vanda. Pa poglejva, kaj je narobe, benti sveca! No, pa dajva. V resnici je ni stvari, ki s tabo ne bi bila narobe. Dihati mi ne daš, ko se prihuljeno šunjaš naokoli po scenskih placih, natolcuješ pizdarije, ščuvaš in me obrekuješ, da o tvojem *bajnem* spletkarjenju niti ne govorim. Kje si bila, ko sem zaradi *tvojih* kurčevih spletkarij fasala še pa još, kje si bila, ko me nobena ni niti pozdravljala več, a, no zini, kje?! Ti flavzarca nagravnica.«

Vanda je na cestišču občemela kakor kravjek, in avtomobili že trobijo.

Roke ima razprte ob bokih, z dlanmi navzgor, kot da čisto preprosto ne more razumet, kaj neki me je pičilo. To me podžge, da stopim na sam rob pločnika in jo odrinem globlje na cesto. Potem se na peti obrnem in grem, hodim, sama ne vem, kam točno. Najbrž domov.

Hudič babji prileti za mano. »Ko boš enkrat *končno*« – sune me v ramo – »dojela, da ti nihče tega ne dela, ti bo lažje, da veš. Ko prideš do tja, se mi oglasi. Do takrat pa se ti lahko zdim taka pa taka, nič ne pomaga, ker si vse pizdarije zakuhala *ti sebi*.« – me še enkrat sune v ramo, ko razsrjena korakam dalje.

»Ni tvoj sovražnik scena, to naj ti bo jasno. Za vse svinjarije, ki so te zafukale na polno, si odlično poskrbela

kar sama!« odmeva za mano, in četudi se mi ženska gabi, vem, da ima popolnoma prav.

Kakšna je ta scena, kakšen je ta folk? Neumna je ta scena in brezvezen je ta folk.

Nisem tako nepreklicno zakoličena, da ne bi vedela, kako me je ena bedna Vanda povsem nezmožna oškodovati, toda na tistem mestu sem storila, kar sem nujno potrebovala zase. Na sceno se bom vselej lahko vračala, zmeraj bo tam iz preprostega razloga: periodične amnezije.

Lezbična scena je kakor nasmeten in s črvi zasičen računalnik, ki ga prodajaš in ga tik pred tem, ko pride kupec, resetiraš na tovarniške nastavitve. Določena uteha pa je, da scena, čeprav si redno briše spomin, ker samo tako lahko preživi, vseeno ohranja kontakte v oblaku, in ko je nekoč naprava seznanjena, zlahka naveže ponoven stik.

Ko korakam, mi Vanda ne sledi več. Mogoče sem se pred njo zašopirila, kot da bi bila zares nestabilna, toda v resnici sem mirna, navznoter me ni vzvalovalo.

Nihče na sceni ni ničesar *kriv*, zgolj tvorba sama je takšna, da deluje maligno, premišlujem med odklepanjem vhodnih vrat bloka in vlečem breznikotinski vej iz žepa.

Ko se nalašč izmučim peš po stopnicah do terase in nato šele domov v pritličje, mi je laže. Gotovo bo ena od njiju poklicala, najsi bo Zarja ali Alina, v to sem prepričana. In ko bo, bom prazna in prečiščena. Da sem se zdrla na scenski organski odpadek, me ne skrbi preveč. Povedala bo vsem, ki jo poznajo, itak. Ampak ne skrbi me ravno *zato, ker jo poznajo.*

Nisem bila niti zares jezna, ko sem se naščeperila. Hotela sem delovati večja kot sem, da bi bila videti razplamtela, hotela sem, da se me Vanda ustraši. Saj zdaj menda že ve, da moja jeza včasih ne prizanaša. Da se ji lahko tudi kaj neljubega *zgodí*.

Medtem ko skoraj uživam v svoji novopridobljeni grozeči personi, brskam po pisalni mizi za cifro tiste psihoterapevke, ki so mi jo priporočili na CSD. Čas je, čisto zares, čas.

Še nekaj je bilo. Parkelj se mi ne javlja več in za to krivim Vando, prepričana sem, da imam prav, kdo pa sploh še špila interpol na sceni, kdo drug pa sploh še šunta vse okoli sebe. Nikoli me ni zanimalo, kakšni so njeni motivi. Šele ko sem ostala brez dobaviteljice in nisem imela česa več skadit, sem pokapirala, da je bila ziher ona.

Mah, uslugo mi je naredila. Odleglo mi je, ko sem se znebila stalnih občutkov krivde ob zapušeni omotici. Če se za jebeno novo leto ne bi pustila huronsko nacedit in zapit, če ne bi bila tako ogabno prišvasana, mi zdaj ne bi bilo treba odpošiljat klečeplaznih čestitk lastni hčeri za rojstni dan.

Ampak Vande nočem blizu. Človek pride v leta, ko ima za bližino en sam pogoj, in ta je zaupanje, vsaj približno. *Ne boš se mi bližala s figami za hrbtom, kot da sem imbecil*. Ne pa konec. Pri vsem tem ji niti ne zamerim, da je odtrgala Parkelj stran in me pustila na suhem in samo, ampak sem pa hudo nepopustljiva do tega, da zdaj vije roke nad mano in se slini.

Ko sem ravno pri tem, bi lahko zdaj tisti priročnik za ločene lezbične mame mirno napisala tudi sama. Ker vem, česa nikar in pod nobenim pogojem *ne*. Česa se *ne* dela.

* * *

Če misliš, da si kdaj lahko v tem mestu in na tem bednem, zagovednem in vseopazujočem prizorišču kolikor toliko anonimna, približno inkognito, potem imaš problem. Slej ko prej boš razočarana.

Menila sem, čisto zares sem menila, da je kraval po mojem nesrečnem silvestrovem na sovražnem ozemlju že zdavnaj potihnil. Ampak kot je kazalo, se je šele zdaj zares nagrmadilo.

Takrat nisem zgolj izgubila stikov s svojo malo Zariko, temveč sem si zapravela tudi iluzijo prijateljstev, ki se je strla, kakor da bi potacala porcelan. Parkeljč sem izgubila tistega dne, ko mi je prvič omenila *sestrski posvet*. Kaj klinca naj bi to bilo, si ne znam niti približno narisat v glavo, ampak omenila je, da *ve vse, ker so ji punce hvala bogu pravočasno odprle oči*.

Čisto si jih predstavljam, »zaskrbljene občanke«.

Da mi ne sme več gandže prodajat, so ji ziher zabičale, iz same skrbi za sočloveka. To so gotovo rekle, za ostalo ne vem. Ker Parkeljč tišči tisto svojo pravoverno mantro v nedogled.

»Jaz bi ti že zdilala, ampak ni dobro zate.«

Od kdaj, jebemti, jo pa *zame* skrbi? Kot prvo. In kot drugo, kaj so ji jebeno naložile, da se sploh ni več zmožna menit z mano?

Poznam to sceno. Zaskrbljene občanke. Od Divice do Vandice vse obožujejo občutek, ko se jim zazdi, da posedujejo informacije, nove za vse ostale. Ta filing jim daje edino moč, do katere se na tem svetu povprečnjakinje

sploh lahko dokopljejo – moč védenja o drugih, moč obrekovanja v imenu dobronamernosti.

In kar vidim jih, kako so organizirale svojo degensko intervencijo. Kao sestričina? Ma daj, kozlam si v usta. Rešile, da bi rade, kar je od mene ostalo. Ko mi je Parkelj v fris ponavljala floskule, sem točno vedela, da niso njene. Preveč je simpl, da bi prišla sama do tega.

»Boš sama videla, da ni v redu, kar delaš. Se ti bo vse porušilo, izgubila boš frendice, tako kot si izgubila svojo tamalo. Ne moreš kar samo sesuvat, nič zgradit. Vse se ti bo podrlo, če boš tako trmarila.«

Utrgalo se mi je. Eno je, da od tumpaste dilerke poslušam naučene moralistične fraze, drugo pa je, da poseže tja, kamor do zdaj niti slučajno ni zašla nobena od njih, mojih kvazisester.

Razmišljala sem, kaj bi ji rekla, pa se nisem domislila ničesar drugega kot: »Od kdaj več verjameš scenskim šlogaricam kot svoji bestički?«

Pa je samo zmajevala z glavo in trdila, da je ne slišim. Sedeli sva na PST-ju, ob pokopališču, zato se ji je bržkone utrnila sijajna domisllica, da dvigne pest in si jo položi na prsi. Ko sem se ravno zazrla vanje, sem opazila, da Parkelj, kdo ve, od kdaj, nosi priponko Cepimo se. Ta je pa dobra, kar smeh me je popadel. Kot da je kdaj vedela, kaj pa kako v zvezi z zdravjem ali s politiko. Že to me je sezulo, da je sploh držala roko na prsih, lahko bi se začela valjati od smeha, tako patetična je bila videti.

Potem je začela: »Prisežem ti na svojo pokojno mamo ...« in sem, jasno, prasnila v smeh. » ... Samo dobro ti hočem. Nehaj zakajat.«

Ampak sledila je kolobocija. Nagonsko sem vedela, da moram ustaviti svoje norčevanje, zato sem si segla k ustom. Parkelj se niti slučajno ni nameravala zasmejati, pogled nanjo me je preplašil, obenem pa me spravil v tolikšen revolt, da sem se začela daviti od potlačenega krohota. Ni bilo v redu. Nič ni bilo v redu. Zakaj bejbe sestankujejo brez mene, o meni?! Kako si dovolijo?

Potem se mi je začelo svitati. Parkelj je, še vedno s pestjo na prsih in kamnitega obraza, prisegala na mrliča, medtem ko je ponavljala kvazidobrohotne ničnosti s tistega zahrbtnega sestanka klike, za katero sem mislila, da je moja.

»Kako pa to, da ste se dobile? In kje?«

Stekleni pogled, s katerim je hipec poprej navajala bedarije, je zasukala proti meni.

»Jezna boš.«

A bejž? Seveda ne bom, ker sem že! Razpizdena sto na uro, bolj jezna ne bi mogla biti, samo še zato sem tukaj, na tej pokopališki klopici, da vidim, kako daleč sega to licemerstvo. Takoj, ko to doženem, bom pokopala najino simbiozo.

»Gruša je prosila, če bi se dobile z njo.«

Pomolčala sem, saj tega res nisem pričakovala. Flirtov na lezbični sceni je veliko, pomenijo nič, navadno razpadajo, ko se strezniš ali ko dojameš, da je oseba prespala že pri vseh tvojih prijateljicah. Flirti na lezbični sceni se ne nadaljujejo v prijateljske debate z ljudmi, ki tarčo flirta poznajo. Razvodenijo ali pa trajajo leta, ampak ne vodijo v parlamentiranje. So javna skrivnost, ki se je ne dotikamo.

»Kaj ima pa ona za prosit,« sem rekla in gledala stran, sploh nisem vedela, kaj naj si mislim. Jo je skrbelo? Je mešala drek namenoma ali iz nevednosti? Saj je za novo leto sploh ni bilo zraven.

»Jah, glej. Očitno se te je ustrašila. Pa mogoče po pravici. Poklicala je Vando, če kaj ve o tem, kam si izginila, in če bi ji dala tvojo cifro ...«

»Nič me ni klicala.«

»A se čudiš?«

Zadnja sem izvedela, da sem bila iz vseh napačnih razlogov na tapeti zaskrbljenih občank že več mesecev, in stavila bi, da Vanda nikoli in nikdar ni nameravala povezati Gruše z mano. Toliko mi je bilo jasno, več pa me niti ni zanimalo.

»Kar utihni, prosim te, dost mam,« sem ji rekla.

»Če pa si vprašala!«

»Sem mislila, res sem mislila, Parkelj,« sem odkimavala in vstajala, »da se bova dobili za pet gramov, ne pa za takšnole prepucavanje.«

»Ne dam ti jih. Sem ti že povedala, zakaj.«

»Krizo imam.«

»Bo minila,« je rekla Parkelj in si potegnila ven oba žepa na trenirki. »Nimam niti s sabo, prisežem.«

Grabilo me je, da bi jo zlasala, če ne bi bila pobrita.

»Potem pa si nimam kaj pomagat ne s tabo ne s tvojo mrtvo matko,« sem rekla jeznorito in seveda nisem mislila resno, niti malo nisem mislila, sploh, kaj šele resno. Pa je že bilo prepozno.

Parkelj je bila tako kvazišokirana – to imam pa res NAJraje, pretres na obrazu nekoga, ki se preživlja z

dilanjem in tepe svoje punce –, tako je bila jebeno šokirana, da je debelo pogoltnila, vstala in štorasto odkorakala proti BTC-ju.

Zadrla sem se za njo: »Če je kdo tukaj lahko užaljen, sem to jaz!«

Ni pomagalo razbliniti tesnobe. Čisto nič ni pomagalo.

Pijem kofe. Ko zazvoni, sem začudena, ker imam njeno cifro v telefonu še vedno shranjeno pod Linc, saj je zdaj nikdar več ne omenjam pod tem vzdevkom, ko šimfarim o njej, in ne preostane mi drugega, kot da šimfarim, da so me siti že vsi, ki so me nekoč pozdravljali. Ne kličeva se več, ker se nimava za kaj. Torej: kaj, klinca?!

Sveže zvit džojnt odložim v pepelnik. Obotavljivo zdrsnem prek zelene slušalke, kot da bi v refleksu privzdignila roke, da si zaščitim glavo. »Ja?« rečem in vprašaj na koncu zategnem, da je širen in gromozanski kakor črna luknja, ki mi zeva v mozgu.

Iz hreščave tišine se izvije zvonki glasek, da me dodobra prestreli. Zarja reče: »Kje pa si, mami Giga ... A so te v črno zemljo skrili?«

Vsa se stresem. Nisem upala, nič več me ni moglo ganiti, potem pa se je iz nekakšnega prostranstva vzel ta glas ... po celih mesecih! Iz mene se začne cediti kot v popolni odjugi, da komaj odgovarjam. Solzna, vsa bedna,

pocasta, skrivam napokan glas, medtem ko se džojnt smodi v pepelniku, ne da bi vedela, ne da bi mi bilo mar.

Ne vem, ali je Alina dovolila Zariki štefnati okoli svojega telefona, ali pa je ta brihta od otroka sama pokapirala, kako me lahko pokliče. V naslednji minuti iz mene mahoma mezijo ljubkovalnice, trosim puhlice, ki pa niso votle, temveč vse pomenijo, še kako pomenijo stvari, in nočem, da se ustavi, da se prekine zveza, samo tega ne, nočem.

Zarja je čisto tiho, slišim pa jo dihati v telefon, prav po otroško. Ne zna ga še držati. Z vsakim dihom mi vliva upe, morda lažne, ampak saj ni pomembno. Sem si jo ves ta čas predstavljala, kako bo, ko bo enkrat odrasla, dobila moja pisma in vedela, da sem bila nenehno tam in mislila nanjo.

Potem me strezni, ko v nekem trenutku reče, preprosto reče: »Okej, mami,« in zveza se prekine. Nisem utegnila niti vprašati, kako, in ko je prekinjeno, se zadeto sprašujem, patetično se sprašujem, ali si nisem nemara vsega skupaj načarala v svoji blodni glavi. Pretapkam se po zaslonu do razdelka z zadnjimi klici, kjer se kot poslednje jasno in glasno zasveti/prikaže moje ljubkovalno ime za mojo bivšo.

Od samega začetka te partnerske polomije – čisto zares polomije! – je bila največja ironija ta, da sem si Alino številko sprva shranila na način, ki je bil zanjo, kakor je na vseh skupnih žurih rada posebej zvonko poudarjala, »totalna ponižujoč«.

Shranila sem si jo namreč pod Alina Završnik. Ne jaz ne nihče drug ne bi nikdar rekel, da je bilo to od mene namerno žaljivo, da je kakor koli ciljalo na poniževalni

odnos, pa vendar sem se režala zraven, ko je Linc parabolično poudarjala, da ima ona »pod lastnim imenom in priimkom shranjene samo ljudi, ki ji bodisi plačujejo bodisi jih direkt sovraži«.

Ko je nazadnje tako razkladala, kako da sem jo »zdisala«, sem zavoljo ljubega miru pred njenim budnim pogledom zamenjala njen telefonski naziv v kar se da topli Linc in dodala zvezdico za poljubček.

Ko se mi torej potrdi, da je zadnji klic prišel z njenega mobitela, nalašč in v duhu nekakšne, bi se reklo, emancipacije, spremenim zapis nad številko v Alina Završnik Kalc in pri tem kar konkretno napenjam možgane, da se spomnim presvitlega Urbanovega priimka. Ko je zamenjava dokončana, pa si vendarle še enkrat premislim in spet kliknem na Uredi. Klicno sliko nasmejane Aline s sončavo v očeh zamenjam z Zarjino, njena dva – važička bedna – priimka pa zamenjam z napisom Zarika in dodam tri zvezdice. Nikoli ne bi pomislila, s kakšnim blesavim balastom si človek daje opravka, ko je brezprizivno ločen.

Šele ko je formalnostim zadoščeno, preišlujem, kako je do tega prišlo. Nisem imela pravice, da bi sama poklicala tamalo; presrečna sem, če me je zvrnila sama, po drugi strani pa bi mi nekako težko sedlo na srce, če je poklicala po Lininem naročilu.

Morda bi veljalo poklicati nazaj? Samo kaj, ko ne vem, kaj po uradnih predpisih že obvelja za prekoračitev dovoljenega, za kršitev prepovedi.

Moj tesno in dovršeno zviti džojnt v pepelniku še tli, vendar pa me tokrat bore malo zanima. Ozrem se po

kuhinji. Nagnitost predolgo nakopičenih organskih odpadkov v mojem stanovanju je privabila nadležne mušice, zato se lotim saniranja. Kot ponorela brizgam okoli sebe s čistilom za steklo, ker drugega zasilnega insekticida ni pri roki, in še vedno mozgam, grizem misli, centrifuga dela – melje me.

Ko bom končala in odnesla organske, bom vedela. Potem bom počasi nehala tudi s travo, prisežem si, da bom. Ena od mušic mi, omamljena od zločestega stelexa, pade v kofe. Srknem ga ne glede na to. Malce strupa mi ne more nič, sem pa v zadnjem letu pogoltnila že marsikaj hujšega.

In ko tako motovilim po kuhinji, ugotavljam, da sem leto dni prespala. V morastih sanjah sem se spotaknila in obtičala. Zdaj bom počaasi, čisto počasi, začela vstajati, se pobirati. In samo poglejmo, kako preprosto je to. Na vseh štirih si, rita v luft, čudno stabilna si, potem pa, ko se lotiš tistega odločilnega dviga, ki odloča o končnem ravnovesju, je treba paziti na eno samo stvar: najprej spustiš roke, noge ostanejo na tleh in ne obratno.

* * *

»Katera je zdaj tukaj mama?«

Z Alino se po nekaj mesecih osuplo spogledava. Preko glav obeh odvetnic in Urbanovega kodrastega sračjega gnezda. Doslej sva imeli navadno skupaj opravke z izjemno razumevajočimi uradnimi osebami, ki so, če sploh kaj, hudo pazile, da ne bi zveneje nekorektno. Potem Lina reče: »Obe sva, saj piše v rojstnem listu.«